

יוסי הראל ז"ל

בן רחמים ז"ל ושרה תבל"א

נולד : כ"ח אב ה'תשי"א - 30/08/1951

נפטר : י"א אדר א' ה'תשע"ו - 20/02/2016

לפני כ-64 שנים נולד לזוג העולים החדשים מעירק, שרה ורחמים, בן-בכור "צבר" במולדת החדשה. קשה לתאר את הסבל שעבר על שרה שהיתה בהריגה הראשון, עם הטלטלות הקשות בדרכים מצפון עירק לבגדד, הציפייה לעליה למטוס, וכשכבר עולים, חוזר המטוס בחזרה לבגדד בגלל תקלה בכנף. וכשנוחת המטוס בארץ, מקבלים את פניהם חום עצום ובמשטר "צנע" קשה של מדינה צעירה שטרם הספיקה להתאושש ממלחמת השחרור. לקראת סוף אוגוסט הלוהט, ילדה שרה בטבריה את בנה הבכור יוסי במזל-טוב. שמחתם היתה גדולה כי סוף-סוף הם יכולים להתאחד כאן עם כל קרוביהם. הם נתנו לבכורם את השם יוסף, ע"ש סבו שנפטר בעירק כאשר רחמים היה עלם צעיר למדי.

יוסי גדל בביתם החם והאוהב של שרה ורחמים, עבר את המסלול יחד עם בני כותו, מבית-התינוקות, לפעוטון, לגן ולבית הספר היסודי ואח"כ לבית-ירח". כמו כולם התגייס יוסי לצבא וכשחזר, השתלב בעבודה שאהב - כל מה שקשור בגלגלים ובמכונות ע"י אביו רחמים במוסך.

אח"כ היה כמה שנים "נהג בריאות", וכאשר נוצר צורך דחוף במישהו שיתקן את המוני זוגות האופניים של הילדים בקיבוץ, ובמיוחד של החברות שתלת-האופניים היה נחוץ להן מאוד כי התקשו ללכת, נעתר יוסי לבקשתו של שמוליק כהן (מרכז המשק באותם ימים) וחזר למוסך כדי להיות מתקן האופניים של הקבוץ. זה התחיל בפניה של המוסך הישן של הטרקטורים ואח"כ לחדרון קטן על-ידו, ולבסוף עבר למבנה הישן של הנפחיה, שנעזבה לפני שנים רבות. יוסי עבד בכל ליבו ובמסירות רבה.

תמיד חשב איך להיטיב עם החברות המבוגרות אשר הרגישו כמעט אבודות כאשר אופניהן התקלקלו. הוא אפילו הגיע לאיזה הסכם עם המרכולית כאשר נוצר מצב קשה בעקבות התפשטותו של אחד הקוצים המרגיזים שנקרא "פּוֹקֵת הַיַּחְפִּים" שאנחנו קראנו להם "קוֹצֵי מוֹקֵשׁ". יוסי הציע אז שכל אחד אשר יעקור כמה מן הקוצים המעצבנים הללו ויביא אותם לפנצ'ריה שלו כהוכחה, יקבל פתק בחתימת ידו, ילך לְקָלְבוֹ ויקבל תמורתו "ארטיק". זה היה רעיון מצויין לדרבן גם את הדור הצעיר בעזרת הארטיק, כדי לעזור

לְבַעַר וּלְהַשְׁמִיד את הצמח המיותר הזה שגרם להמון תקלות באופנינו. אני באופן אישי זוכרת המון פעמים שיוסי תיקן את אופני, לאחר שנולדה נכדתי הבכורה התעניינתי אצל יוסי כמה יעלה לי

לקנות תלת-אופן קטן עבורה? ויוסי אמר שאין לו מושג, "אבל חכי מעט, אולי אצליח לסדר לך משהו". ואכן, זמן קצר לאחר-מכן הצליח להרכיב מכל מיני גרוטאות של אופניים קטנות וישנות, תלת-אופן אחד קטן ונחמד. צבע אותו בצבע אדום מבריק וקרא לי לבוא ולקחת עבור נכדתי, כאשר הדבקתי על הגרוטאה המחודשת כמה מדבקות של "מ'יקי מ'אוס" לא היה קץ לשמחתן של הנכדות (בינתיים נולדה לי עוד נכדה אחת) שהאופניים שיוסי התקין עבורן שימש אותן כמה שנים בהצלחה ובשמחה רבה. בשנת 1983 מספר יוסי בראיון לעלון כיצד כאשר הציעו לו להיות המתקן, והוא חשב שהנושא מעניין אותו יותר מאשר ענפי השדה. הוא גם הזכיר את תחביבו המיוחד, האהבה לסוסים ולשם כך היה מגיע לאפיקים כדי לרכב. באשדות של אותם ימים כבר לא היו סוסי-עבודה ויוסי אהב מאוד לטפל ב סוס היחיד שנתר ועשה זאת ביחד עם אלעד.

בל"ג בעומר של תשמ"ט נשא יוסי את אסתר ממושב ירדנה לאחר ששמואל השרברב שלנו שהיה ממייסדי מושב ירדנה עשה ביניהם הכרה. יחד עם אסתר הקימו בית חם לשני ילדיהם: סתיו הבת הבכורה ורם הבן, שבשמו נמצאות האות הראשונה והאחרונה של סבו רחמים שנפטר כמה שנים לפני-כן .

יש בתיקו של יוסי בארכיון כמה וכמה ברכות ותודות בסגנונו של ישעיהו ז"ל המוכר לנו "**נעים לומר זאת**" במיוחד של החברות הותיקות שמודות לו על שתמיד תיקן ועזר להן במאור פנים כאשר אופניהן התקלקלו. שרה אמו ואסתר אשתו שתבל"א מספרות על יושרו של יוסי. "**ס'ר'ג'ל**" הגדירה אותו אסתר.

מסתבר שיוסי לא עשה להן הנחות, לא בזמן ולא בכסף. גבה כסף גם מאשתו על כל תיקון. אצלו אין "פרוטקציה". כמו שמחייבים כל חברה/כך חייב גם את משפחתו.

בשנים האחרונות חלה הרעה במצבו הבריאותי של יוסי, ואסתר רעייתו טיפלה בו בדבקות ובמסירות, ודאגת אמו ליוותה אותו כל הזמן. יוסי נפטר כמו צדיק ביום השבת

שקט. צנוע. ומסור לעבודתו ומשפחתו בכל ליבו. וכל-כך צעיר.

לך שרה אמו הדואגת ללא קץ של יוסי, **ליעל**, האחות ושני האחים **אהר'ה וגיל**.

לילדיו **סתיו**, **ורם** ולך **אסתר** אשתו האוהבת, אולי תוכלו להתנחם בידיעה שתמו סבלותיו של יוסי.

תהא נשמ'תך צ'רו'רה בצ'רו'ר ה'ח'יים ובזיכרונם של החברים והחברות ושל בני כיתתך וכל אוהביך

בהערכה רבה,

ובשם קיבוץ אשדות יעקב – **עמליה דיין בת-ארי**